

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maryla Domel-Jasińska (spr.)
Sędziowie:	SA Włodzimierz Gawrylczyk SO del. Arkadiusz Kuta
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Makarewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w S.,(...)

przeciwko M. L.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI GC 194/13

I. prostuje komparycję zaskarżonego wyroku przez dopisanie po słowach „o zapłatę” słów „i z powództwa wzajemnego o zapłatę”;

II. oddala apelację;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Powódka – (...) w S. w (...) żądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej M. L., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)w W., kwoty 23 025,50 EURO z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, że powódka sprzedała pozwanej 45 worków (...) (...), wyprodukowanego przez (...) sp. z o.o. w W., za który pozwana nie uiściła należnej ceny.

Pozwana złożyła sprzeciw od wydanego przez Sąd Okręgowy w T. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, domagając się oddalenia powództwa w całości. Zarzuciła, że nie zamawiała towaru u powódki a towar jej dostarczony był mocno zanieczyszczony i nie nadawał się do prowadzonej przez pozwaną produkcji.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymała żądanie pozwu i wskazała, że pozwana nie reklamowała dostarczonego jej (...), a podpisy złożone na przyjętych przez pozwaną fakturach świadczą o akceptacji dostaw.

W toku postępowania pozwana zarzuciła także, że towar określony w fakturze nr (...) z dnia 23 października 2012 r. zakupiła bezpośrednio od producenta (...), któremu zgłosiła telefonicznie zastrzeżenia w zakresie jakości towaru, a także złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy, uzgadniając, że spółka(...) odbierze reklamowany towar, co jednak nie nastąpiło. Wskazała na brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki odnośnie do roszczenia o zapłatę należności z faktury nr (...) z dnia 23 października 2012 r.

Nadto pozwana złożyła przeciwko powódce pozew wzajemny o zapłatę kwoty 17 964,65 zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa oraz kosztów procesu.

Na kwotę dochodzoną pozewem wzajemnym składały się koszty utylizacji dostarczonego pozwanej (...), który nie nadawał się do produkcji (6 414,65 zł) oraz wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez powódkę z magazynu pozwanej, w którym reklamowany towar, objęty fakturą nr (...) był przechowywany w okresie od 6 września 2012 r. do dnia oddania go do utylizacji (11 550 zł).

Powódka wniosła o oddalenie powództwa wzajemnego zaprzeczając aby kiedykolwiek otrzymała od pozwanej oświadczenie o odstąpieniu od umowy, zaś pozwana nie przedstawiła dowodu na to, że zutilizowany towar pochodził z dostaw wykonanych przez powódkę.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. uwzględnił w całości powództwo główne, oddalił powództwo wzajemne i rozstrzygnął o kosztach procesu z obu powództw, zasądzając je od pozwanej – powódki wzajemnej na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

(...) sp. z o.o. w W. była producentem (...) do produkcji(...) Spółka ta pozostawała w stosunku stałej współpracy handlowej z powódką, od której kupowała surowiec do swojej produkcji. Kontakty handlowe z pozwaną, zajmującą się produkcją tworzyw sztucznych, spółka (...)nawiązała latem 2012 r. Problemy finansowe (...) sp. z o.o. skutkowały korzystaniem przez nią z kredytowania jej działalności handlowej przez E. – (...) spółkę niejawną, a następnie przez powódkę. W praktyce kredytowanie to sprowadzało się do wystawiania faktur na powódkę, a wcześniej na spółkę (...), które później wystawiały faktury bezpośrednim odbiorcom (...), w tym pozwanej. Taki sposób rozliczeń pozwana akceptowała.

Na podstawie faktur nr (...), z 10 września 2012 r. i 23 października 2012 r. wystawionych przez powódkę, został pozwanej dostarczony regranulat (...) w ilościach 24 035 kg i 22 016 kg, bezpośrednio od producenta (...) za cenę 12 017,50 EURO i 11 008 EURO. Odbiór faktur w siedzibie zakładu pozwanej potwierdził jej pracownik.

Po przekazaniu przez pozwaną (...) do produkcji, pochodzącego z obu dostaw, okazało się, że towar ten jest zanieczyszczony. R. w oryginalnych workach został złożony przez pozwaną na ogrodzonym terenie, na zewnątrz magazynu. Już w miesiącu październiku 2012 r. worki zaczęły pękać, nagrzewać się od słońca, a (...) wysypywał się z nich i wraz z deszczem spływał do kanalizacji deszczowej, co groziło zanieczyszczeniem środowiska. Pismem z dnia 30 listopada 2012 r. (...) (...) sp. z o.o. w W. zawiadomił pozwaną o zanieczyszczeniu (...)systemu kanalizacji deszczowej

i rowu melioracyjnego przy ul. (...), domagając się aby pozwana dokonała „kompleksowego rozwiązania gospodarki wodno-ściekowej. W tej sytuacji pozwana podjęła decyzję o utylizacji (...).

W styczniu 2013 r. przedstawiciele (...) sp. z o.o. w W., tj. V. V. i P. S. przyjechali do firmy pozwanej aby sprawdzić dlaczego pozwana nie zapłaciła za dostarczony (...), o czym byli oni przez powódkę wcześniej informowani. Na terenie przedsiębiorstwa pozwanej zauważyli ok. 10 worków (...) (zwanego również (...)), pochodzącego z ich spółki. Pracownik pozwanej deklarował zapłatę za towar w terminie dwóch tygodni i wyjaśnił, że zapłata dotychczas nie nastąpiła z powodu przejściowych trudności organizacyjnych. Nadto przedstawiciel pozwanej zasygnalizował przybyłym problem jakości (...), którego użycie do produkcji (...). Przedstawiciele producenta (...) informowali telefonicznie pozwaną o tym, że dostarczony (...) kwalifikuje się do (...). Pozwana przystała na tę klasę jakości i na cenę po 500 EURO za tonę. Kwestia jakości (...) była wcześniej przedmiotem rozmów telefonicznych pomiędzy pracownikiem pozwanej W. L. (1) i prezesem spółki T. – V. V.. Pozwana oczekiwała, że producent(...odbierze (...) własnym transportem, zaś przedstawiciele producenta liczyli na zapłatę za towar bądź jego zwrot.

Po upływie miesiąca od pierwszej wizyty przedstawicieli producenta w firmie pozwanej P. S. ponownie odwiedził tę firmę, jednak nie zastał w jej siedzibie ani pozwanej, ani W. L. (1).

W okresie od września 2012 r. do 10 czerwca 2013 r. pozwana przekazała część (...) do utylizacji, którą zleciła (...) sp. z o.o. w W..

Za utylizację (...) pozwana zapłaciła kwotę 6 414,65 zł.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów i zeznań świadków. Na ocenę wiarygodności zeznań świadka W. L. (1) zaważył, w ocenie Sądu I instancji, fakt, iż pozwana nie zgłosiła na piśmie swoich zastrzeżeń co do jakości dostaw (...) z września i października 2012 r. Zeznania świadka W. L. nie tyle co do samego faktu zanieczyszczenia towaru, ile co do rozmiaru i stopnia tego zanieczyszczenia, nie mogły być uznane za wiarygodne, gdyż nie zostały potwierdzone żadnym dokumentem, a zeznania świadków – przedstawicieli producenta (...) przeczyły okolicznościom istotnego zanieczyszczenia przedmiotu dostaw. Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana jako profesjonalny podmiot w obrocie gospodarczym, zwłaszcza w obrocie handlowym tworzywami sztucznymi i posiadająca rozległe kontakty handlowe, winna była zadbać o sporządzenie dokumentów uzasadniających jej stanowisko w zakresie tak złej jakości (...), że nie nadawał się on do produkcji i skłonił ją do odstąpienia od umowy, jak twierdziła w piśmie procesowym z dnia 20 stycznia 2014 r. Pozwana złej jakości (...) nie wykazała. Z zeznań świadka W. L. nie wynikało jak zostały pobrane próbki do badania zanieczyszczeń (...), z ilu worków i w jakiej ilości, a zwłaszcza czy można to było uznać za próbę reprezentatywną dla obu dostaw. Nadto pozwana nie wykazała aby przed przystąpieniem do badań (...) zawiadomiła o tej czynności sprzedawcę lub producenta towaru. Pozwana nie przedstawiła żadnego maila, wysłanego do (...) spółki z o.o., na które w swoich zeznaniach powoływał się świadek W. L., ani nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadka T. C. – kierownika produkcji w zakładzie pozwanej.

Okoliczności pobytu przedstawicieli (...) sp. z o.o. w firmie pozwanej w styczniu i lutym 2013 r, a nie jak twierdził świadek W. L. w grudniu 2012 r., o których zeznawali świadkowie V. V. i P. S., znalazły potwierdzenie w „zaświadczeniu o okolicznościach faktycznych” z dnia 22 maja 2013 r. (k. 21) sporządzonym przez V. V.. Z treści tego oświadczenia wynikało, że podczas spotkania z przedstawicielami producenta (...) pozwana deklarowała, za pośrednictwem świadka W. L., bądź zużycie (...) do swojej produkcji, bądź też zwrot towaru do producenta.

Dokument „zaświadczenia” dołączony do pozwu (k. 21) w wersji polskojęzycznej i niewierzyteliony przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie został rozpoznany przez świadka V. V., podczas składania przez niego zeznań, jednak okoliczność sporządzenia dokumentu o tej samej treści w języku (...), zagubionego przez powódkę, została wyjaśniona przez tego świadka w jego oświadczeniu z dnia 26 marca 2014 r. (k.193-194). Treść oświadczenia z dnia 26 marca 2014 r. pozwalała na uznanie, że świadek V. V. złożył oświadczenie zawarte w dokumencie z dnia 23 maja 2013 r.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z art. 6 kc, pozwana winna była wykazać, że zaistniały przesłanki do odmowy zapłaty powódce ceny za sprzedany towar. Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, w rozumieniu art. 556 § 1 kc, ma charakter absolutny, niezależny od winy sprzedawcy i jego wiedzy o istnieniu wady. Wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest wykazanie przez kupującego, że rzecz wydana mu i odebrana przez niego posiada wady. Dopiero przeprowadzenie dowodu na okoliczność istnienia wady rzeczy sprzedanej i rozmiaru wady powstałej przed wydaniem rzeczy kupującemu lub powstałej po wydaniu, ale z przyczyn tkwiących w rzeczy (art. 559 kc) uprawnia kupującego do realizacji roszczeń z tytułu rękojmi za wady i pozwala na ocenę zakresu odpowiedzialności sprzedawcy (art. 560 § 1 kc).

W rozpoznawanej sprawie, brak było podstaw do przyjęcia, że dostarczony pozwanej (...), mimo dopuszczalnych (...)zanieczyszczeń, nie nadawał się w ogóle do produkcji prowadzonej przez pozwaną, nie mógł zostać w produkcji zużyty i musiał podlegać w całości utylizacji. Pozwana na tę okoliczność nie przedstawiła żadnego wiarygodnego dowodu, oprócz zeznań świadka W. L. (1) – syna pozwanej, których wiarygodność została zakwestionowana. Pozwana nie wykazała żadnym dowodem, że zgłaszała powódce roszczenia z tytułu rękojmi, w jakim czasie i jakiego rodzaju roszczenia. Jej twierdzenie zawarte w piśmie procesowym z 20 stycznia 2014 r. (k. 104) o odstąpieniu od umów sprzedaży w dniach 12 września 2012 r. (dostawa zrealizowana według faktury nr (...)) i 23 października 2012 r. (dostawa zrealizowana według faktury nr (...)) okazały się gołosłowne. Istnienia wad (...) nie dowodzą pisma Miejskiego Zakładu (...), ani karty przekazania odpadów. Nie podlegał uwzględnieniu zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powódki w odniesieniu do dostawy zrealizowanej na podstawie faktury nr (...) tylko z tego względu, że towar został wyekspediowany samochodem przez producenta ((...) sp. z o.o.), a nie przez powódkę, jako sprzedawcę, skoro z treści faktury wynikało, kto jest sprzedawcą.

Zasadność powództwa w świetle art. 535 kc, i w zakresie odsetek w świetle art. 481 § 1 kc skutkowałą uwzględnieniem żądania pozwu głównego i oddaleniem powództwa wzajemnego.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 i 99 kpc.

Pozwana M. L. złożyła apelację od powyższego wyroku, skierowaną przeciwko rozstrzygnięciu o powództwie głównym, zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc

- przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na uznaniu, że towar dostarczony pozwanej przez powódkę nie był zanieczyszczony w stopniu oraz rozmiarach uzasadniających odstąpienie przez pozwaną od umów sprzedaży stwierdzonych fakturami VAT nr (...) z dnia 10 września 2012 r. oraz nr 23 z dnia 23 października 2012 r, pomimo iż jednoznacznie na to wskazują zeznania świadka W. L. (1), a ponadto okoliczność znacznego zanieczyszczenia towaru potwierdzają zeznania świadka P. S.;

- przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na uznaniu, że przyczyną wizyty świadków V. V. i P. S. w przedsiębiorstwie pozwanej był brak zapłaty za towar, przy czym z oświadczenia świadka V. V. z dnia 22 maja 2013 r. oraz z zeznań świadków W. L. i P. S. wynikało, że wizyta miała na celu przede wszystkim ustalenie jakości towaru ((...));

- przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na bezkrytycznym przyjęciu za w pełni wiarygodne zeznań świadków V. V. i P. S., pomimo istnienia dowodów podważających ich wiarygodność, w postaci zeznań świadka W. L. oraz oświadczenia świadka V. V. z dnia 23 maja 2013 r;

- przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób niewszechstronny i sprzeczny z zasadami logiki, bowiem z pominięciem dowodu z zeznań świadka W. L. na okoliczność stopnia i rozmiarów zanieczyszczenia towaru sprzedanego pozwanej przez powódkę oraz jego utylizacji, przy jednoczesnym przyznaniu tym zeznaniom waloru wiarygodności jedynie w części, w jakiej pozostają w zgodzie z zeznaniami świadków V. V. i P. S., pomimo że na znaczne

zanieczyszczenie towaru wskazuje oświadczenie świadków V. V. z dnia 22 maja 2013 r. a utylizacja części towaru została stwierdzona dokumentami przekazania odpadów;

- naruszenie art. 217 § 1 i 2 kpc przez oddalenie wniosku dowodowego pozwanej o dopuszczenie dowodu z konfrontacji świadków V. V. i P. S. ze świadkiem W. L. w sytuacji, gdy zeznania świadków były sprzeczne, a przeprowadzenie w/ w dowodu mogło doprowadzić do wyjaśnienia sprawy;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 560 § 1 kc przez błędne uznanie, że w sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające odstąpienie przez pozwaną od umów sprzedaży towarów, stwierdzonych fakturami VAT nr (...) z dnia 10 września 2012 r. i nr 23 z dnia 23 października 2012 r. oraz że pozwana nie odstąpiła od tych umów, pomimo iż przeprowadzone dowody, w szczególności zeznania świadków W. L. uzasadniały odmienne uznanie.

Nadto skarżąca wniosła o przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z wydruku ze skrzynki nadawczej pozwanej z dnia 24 października 2012 r. godz. 8²¹ na okoliczność znacznego zanieczyszczenia towaru i zgłoszenia tej okoliczności V. V., działającemu jako przedstawiciel powódki oraz zapowiedzi odstąpienia od umów sprzedaży (...), stwierdzonych fakturami VAT nr (...) z 10.09.2012 r. i nr 23 z 23.10.2012 r. Apelująca wskazała, że przeprowadzenie tego dowodu w postępowaniu przed Sądem I instancji nie było możliwe z uwagi na okoliczności techniczne, gdyż skrzynka nadawcza pozwanej była regularnie opróżniana i nie udało się pierwotnie przywrócić zgłaszanej jako dowód wiadomości e-mail. Udało się to dopiero po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunku oddalenia powództwa głównego w całości i zasądzenia od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Powódka w odpowiedzi na apelację domagała się oddalenia apelacji pozwanej, pominięcia dowodu z wydruku ze skrzynki nadawczej pozwanej z dnia 24 października 2012 r. jako dowodu oczywiście spóźnionego i zmierzającego jedynie do przedłużenia postępowania oraz zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż Sąd Okręgowy nie dopuścił się wskazanych w niej naruszeń prawa procesowego i prawa materialnego.

Nie ulegało wątpliwości w rozpoznawanej sprawie, że zgłoszonemu przez powódkę żądaniu zasądzenia od pozwanej ceny za sprzedany jej towar w postaci (...) do produkcji tworzyw sztucznych, pozwana przeciwstawiła twierdzenie, że odstąpiła od umowy sprzedaży, obejmującej dwie dostawy, z powodu istotnych wad towaru, czyli zrealizowała przysługujące jej uprawnienie z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej. Zasadnie wskazał Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, że pozwana żadnym wiarygodnym dowodem nie wykazała, aby dostarczony jej towar posiadał wady istotne, uniemożliwiające wyprodukowanie z niego określonego asortymentu tworzyw sztucznych, w szczególności aby jego stopień zanieczyszczenia w ogóle uniemożliwiał jakąkolwiek produkcję. Zeznania świadka W. L. na tę okoliczność nie były wiarygodne, zwłaszcza w zestawieniu z zeznaniami świadków V. V. i P. S., którzy zaprzeczyli istnieniu takich wad (...), które uniemożliwiałyby produkcję. Co prawda świadek P. S. zeznał, że świadek W. L. sygnalizował producentowi (...) pewne problemy związane z dostarczonym (...), których konsekwencją było tworzenie się (...), jednak nie potwierdził, jak sugeruje to skarżąca, że (...) był zanieczyszczony w stopniu uniemożliwiającym produkcję. Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom skarżącej, nie ustalił, iż towar dostarczony pozwanej nie był zanieczyszczony, lecz ustalił, że pozwana nie wykazała (nie udowodniła) aby towar ten był zanieczyszczony i przez to nie nadawał się do produkcji prowadzonej przez pozwaną, jak również nie wykazała, że z uwagi na złą jakość dostarczonego (...) złożyła reklamację u powódki bądź u producenta towaru, w której wskazałaby na istnienie wad i zgłosiłaby określone roszczenia z tytułu rękojmi (art. 560 kc.)

W sytuacji gdyby dostarczony pozwanej towar nie nadawał się w ogóle do produkcji z powodu wysokiego stopnia zanieczyszczenia, pozwana winna była niezwłocznie zawiadomić o tym sprzedawcę lub producenta, tj. po wykryciu wady (art. 563 § 2 kpc), przy czym zgodnie z art. 563 § 3 kc do zachowania terminów zawiadomienia o wadach

rzeczy sprzedanej wystarczy wysłanie przed upływem terminów określonych w art. 563 § 1 i 2 kpc, listu poleconego. Pozwana nie wykazała faktu zawiadomienia sprzedawcy o wadach towaru, jak i złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, z powodu tych wad. Nie stanowi dowodu na powyższe okoliczności wydruk wiadomości e-mail z elektronicznej skrzynki nadawczej pozwanej z dnia 24 października 2012 r. (k. 247). Pomijając fakt, iż wydruk ten nie został przetłumaczony (...) pozwala stwierdzić, iż jedynie informuje on adresata o zanieczyszczeniach (...) i o dalszym kontakcie w piątek.

Treść oświadczenia złożonego przez świadka V. V. w dniu 22 maja 2013 r. (k. 21) również nie wskazuje na to, aby pozwana złożyła reklamację w związku ze złą jakością towaru i odstąpiła od umowy, lecz relacjonuje ustalenia stron co do dalszego postępowania z towarem, gdyż produkcja z jego użyciem jest „niejakościowa”. Z ustaleń tych wynikało, że pozwana będzie próbowała „udoskonalić i realizować” produkcje, a w przypadku nieudanej realizacji produkcji, zwrócić towar producentowi litewskiemu. Towaru tego pozwana jednak nie zwróciła, ani nie wzywała powódki bądź producenta do jego odebrania.

Pozwana twierdząc o istnieniu wad (...), polegających na jego wyjątkowo dużym zanieczyszczeniu i uzasadniających odstąpienie przez nią od umowy sprzedaży, nie przedstawiła obiektywnych i wiarygodnych dowodów potwierdzających istnienie wad. W szczególności pozwana nie zabezpieczyła choćby części towaru, który mógłby podlegać ocenie biegłego, ani nie przedłożyła protokołów z prób produkcji z użyciem dostarczonego jej (...), z udziałem kierownika produkcji i innych osób, odpowiedzialnych w przedsiębiorstwie pozwanej za jakość produkcji, wskazujących na złą jakość (...), choć twierdziła, że takie próby wykonywała, przy użyciu (...) z obu dostaw. Dziwić może okoliczność, iż po uzyskaniu negatywnych prób produkcji przy użyciu dostarczonego (...), pozwana w sposób kategoriyczny nie zażądała jego odbioru przez producenta i nie złożyła pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Oświadczenie o odstąpieniu od umowy nie wynika także z treści e-maila z dnia 24 października 2012 r.

Nadto należy zwrócić uwagę, iż decyzja pozwanej o utylizacji dostarczonego jej (...), przy jednoczesnym twierdzeniu o odstąpieniu od umowy, była sprzeczna z art. 560 § 2 kc i art. 494 kc. Odstąpienie od umowy następuje przez jednostronne oświadczenie woli kupującego, skierowane do sprzedawcy. Wskutek tego umowa rozwiązuje się ze skutkiem ex tunc, a strony są zobowiązane do zwrotu wzajemnych świadczeń, o czym stanowi art. 494 kc i art. 560 § 2 kc. Przekazanie (...) do utylizacji, wbrew obowiązkowi jego zwrócenia powódce po ewentualnym odstąpieniu od umowy, stanowiło nieuprawnione rozporządzenie przez pozwaną cudzą rzeczą. Pamiętać także trzeba o dyspozycji art. 565 kc, stanowiącej o ograniczeniu prawa odstąpienia od umowy, jeżeli spośród rzeczy sprzedanych tylko niektóre są wadliwe i dają się odłączyć od rzeczy wolnych od wad, bez szkody dla obu stron, uprawnienie kupującego do odstąpienia od umowy ogranicza się do rzeczy wadliwych. Z zeznań świadka W. L. wynikało, że pozwana nie badała całego dostarczonego jej (...), ograniczając się do wykonania prób produkcji przy użyciu (...) z kilku worków. Przyjęcie zatem przez pozwaną, że całość dostarczonego jej (...) była wadliwa, nawet przy założeniu, że wykonane próby były negatywne, nie uzasadniała odstąpienia od umowy w całości, gdyż nie przebadano całości dostarczonego towaru.

Zwrócenia uwagi wymaga także ustalenie przez Sąd I instancji, nie zakwestionowane przez pozwaną, że pozwana przekazywała (...) do utylizacji w okresie od 28 września 2012 r. do 10 czerwca 2013 r., a zatem proces utylizacji pozwana rozpoczęła przed dostarczeniem jej drugiej partii towaru, w oparciu o fakturę VAT nr (...) z 23 października 2012 r. W tej sytuacji twierdzenie pozwanej, że oczekiwała na odbiór towaru przez producenta litewskiego, nie mogło zasługiwać na wiarę.

Z dokumentów dotyczących utylizacji (kart przekazania odpadów) nie wynika, że procesowi temu został poddany towar pochodzący od producenta (...)

Za niewiarygodne należało także uznać twierdzenie pozwanej odnośnie do przyczyny wizyty przedstawicieli producenta (...) w przedsiębiorstwie pozwanej, którą miało być ustalenie, jakiego rodzaju samochód przysłać po odbiór towaru (k.166). Tego rodzaju ustalenie mogło zostać dokonane drogą telefoniczną lub mailową. Niezależnie od tego wypada zauważyć, że producent (...) przysłał towar pozwanej w dwóch samochodach, a zatem po odbiór towaru musiałby przysłać również dwa samochody i okoliczność ta nie wymagała osobistej wizyty przedstawicieli producenta

u pozwanej. Zarzut skarżącej, iż nie istnieje (...) (...), o której zeznawał świadek V. V., nie zmienia stanu rzeczy, w którym pozwana nie wykazała wiarygodnymi dowodami istnienia wad (...) i złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, a co najwyżej wykazała informowanie producenta (...) o trudnościach związanych z produkcją, bez zgłoszenia konkretnych roszczeń z tytułu rękojmi za wady towaru.

Nie zasługiwał zatem na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 kc ani też zarzut naruszenia art. 560 § 1 kc. Z kolei zarzut naruszenia art. 217 § 1 i 2 kpc nie mógł zostać uwzględniony, gdyż pełnomocnik procesowy pozwanej po oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku o przeprowadzenie konfrontacji świadków nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc.

W związku z powyższym apelacja podlegała oddaleniu, w oparciu o art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na podstawie art. 98 i 99 kpc.